

Елена Павлова

И тръгна по водата

На най-великия. Не Христос, а Зелязни.

Беше без десет. Майкъл замислено натисна бутона disconnect и прекъсна интернетстването. И без друго точно преди Коледа нямаше никакви необичайни съобщения. Хората си имаха други занимания, вместо да зяят по магии, магьосници, парапсихични феномени и всичко останало, което инак наводняваше пресата им.

Беше без девет. Майк уморено пхна в най-горното чекмедже купчината разпечатки, които се бяха струпали на плота на бюрото му. Дисковете насмете в долното. Резултатите от тазседмичните си проучвания натика в куфарчето си. Входящата кошница за писма изпразни в кошчето за боклук. Изходящата беше празна – госпожица Дейзър, секретарката, вече се беше погрижила за съдържанието ѝ.

Беше без осем. Майк се втренчи в лъскавия декемврийски брой на „Плейбой“, който беше останал самичък на плота. Никой не би го помислил за нещото което беше – е, виж ти какви ги вършел директорът на проучване и развитие на АМІ в работно време, е, на човека е присъщо да си има дребни порочета... Списанието, разбира се, беше омагьосано. Майк го беше изчел и така – хубавиците на страниците отморяваха очите, а и статиите не бяха за изхвърляне. Но беше прекарал на части цели три работни дни, свит в голямото си кресло, заслушан в равномерното бучене на компютрите и зачетен с носталгия във вестите от дома. В оригиналния си вариант заглавието гласеше „Магьосничество“ и вътре нямаше голи мацки. Беше специализирано, неклоукарско издание, този път изцяло посветено на дядо Коледа, Исус Христос, Нашата Велика Задача и патетични, но все пак родни и мили на сърцето слова.

Беше без пет. Майкъл решително пхна списанието в средното чекмедже, изправи се, щракна куфарчето и напусна кабинета си. Край на работното време!

Беше без две, когато той кимна на портиера и мина през грамадните остъклени врати на АМІ. Празнично украсената улица го обгърна с привичната си суетня.

Дейн вече го чакаше с колата. Беше паркирал виненочервения ягуар на забраненото място до пожарния край. Майкъл хлапашки метна куфарчето си отзад, тръшна се на предната седалка, разхлаби си вратовръзката и едва тогава каза:

– Здравсти!

Между запалването на двигателя, превключването на скорости и маневрирането през претовареното движение, Дейн успя да отдели две секунди да го тупне приятелски по коляното.

Както винаги по Коледа, градът представляваше гигантско

задръстване. На няколко пъти задълго засядаха по булевардите. Повечето време мълчаха. Майк нервно въртеше копчето на радиото. Джазираниите коледни песни малко му лазеха по нервите.

След час вече бяха излезли от града и се носеха през заснежените поля. Майкъл се поотпусна и започна да избира сенките.

– Затъжих се за Марчвил! – отбеляза Дейн. – Мислиш ли, че догодина биха могли да ни сменят?

– Мен и теб? Най-добрите им хора? Изключено! – Майкъл се засмя. – О, хайде. Не ми казвай, че ако си останем вкъщи, всичко това няма да ти липсва!

– Това ли? – брат му смигна по посока на някакво шарещо с клони дърво.

– Прощавай. – Майк тръсна глава. – Седмицата беше ужасна. Ще речеш, че всеки е луднал точно преди Коледа.

– Де да знае човек, светът може и да свърши.

– Глупости. Ако щеше да свършва, да сме приключили с това милион пъти до сега. Повече ме плашеше възможността за ядрена война, но... Да речем, че този етап го прескочихме успешно.

– Не ми хареса начинът, по който го направиха. И определено имах някои съмнения, но мисля, че си прав. И, слушай, не мислиш ли, че се нуждаеш от малко отпускат? Четири-пет-шест месеца у дома...

Майкъл погледна косо към лилавещото небе и вихрещите се горе облаци и поклати глава:

– След една седмица „у дома“ ще ме хванат дяволите. Просто наистина съм преуморен. Ей-сега, момент.

След малко колата се задруса по заснежен чакъл и между хълмовете в далечината се видяха струйки дим.

– Марчвил! – въздъхна с облекчение Дейн. – Този път беше светкавичен, Майки.

– Просто ми се иска да се прибера. Мислиш ли, че Мардж ще бъде там?

– Убеден съм. Знаеш ли, че се опитва да си издейства преместване в компанията?

– Пу-пу. Никога няма да я пуснат.

– Не й пречи да опита. Писнало й е да те чака, драги мой. След още няколко месеца ще се гътне от старост!

Майкъл ръгна Дейн в ребрата:

– Ти пък! Тя е само на двадесет и три!

– Да, и повечето й приятелки са вече с по две деца.

Чакълът се превърна в замръзнали коловози, после отново се появи и след още няколко минути колата излезе на асфалт и профуча край първите къщи на Марчвил.

Пред кръчмата бяха вързани само три коня.

– Мм, утре отивам да яздя! – измърка Дейн. – И няма да слеза от гърба на коня до вечерта...

– Или докато ти излязат мазоли на задника!

Паркираха в алеята зад къщата. Двете им сестри изхвърчаха от задната врата.

– Какво ми носиш? – Триша се засили към багажника.

– Алчна както винаги! – скастри я Майкъл. – Дядо Коледа оставя играчките под елхата, нали знаеш.

– Да, и еленски тор на покрива! – намеси се Марджи отдалеч. – Още си имам от миналата година!

– Скъпа!

– Влизайте вътре, преди да сте замръзнали. И да знаеш, че ако получиш още някой компютър за Коледа, ще те застрелям!

– Хм!

– Ако наистина имаш еленски тор, ще ми послужиш ли с няколко щипки? – дяволито попита Дейн.

– Само ако нямаш намерение да срутваш хамбара.

– Хей, това беше преди десет години...

– Да не би да си порастнал оттогава?

Най-хубавото на вечерята, поне според Майкъл, беше самозапалващото се суфле – щракаш с пръсти и се пали. Марджи здраво се беше потрудила да го омагьоса, призна той. Но все пак се почувства по-спокоен, когато отегчителните семейни речи, поздравници и здраво похапване приключиха, децата отидоха да си лягат, а възрастните се оттеглиха с по чаша бренди в библиотеката. Наближаваше полунощ. А всеки знае, че ако се мотаеш някъде около елхата, магията няма да сработи. Я колко хора бяха оставали без подарък и еленски тор само защото са се опитвали да снимат дядо Коледа!

Марджи остави подноса с курабии на масата между креслата и погледна към малката ясла, поставена гордо на плочата над камината.

– Дядо ти е бил голям майстор! – каза на Майкъл.

– Да, знаменит беше. Магията още държи, а са минали над петдесет години. Ако сега можем да правим същите играчки...

– Тогава бизнесът щеше да запада. – тя тръсна глава. – Никой не е казал, че не можем да ги правим. Но не става на конвейр. Трябва да...

– Да вложиш себе си. – кимна Дейн. – Чудя се само... – Щракна с пръсти и магарето в яслите се размърда и махна с опашка. – Чудя се... Нали знаеш, Майки, каква е истината.

Бебето Исус Христос се полюляваше в обятията на дева Мария.

– Че е бил един от нашите, разбира се – обади се Фред, баща му. – И днес има разни откачения, които мислят, че ако се разкрият на света, ще променят предназначения път.

– Когато навремето се е взело решение да наблюдаваме, проучваме и подкрепяме тази сянка, – възрази Дейн – законът е бил много строг. Днес най-много да те приберат и да ти отнемат посвещението...

– А него са го разпнали. Радикално, но успешно решение на проблема. – Фред сви рамене.

– Добре де, и аз не съм съгласна с това да ги следим и да не им разкриваме какво още може да има в природата! – Марджи тръсна глава. – Вярно, че ако бяха тръгнали по нашия път, никога нямаше да изобретят всичките тези технически неща...

– И най-вече за природните закони и всичко останало. Ние тук никога не сме били силни в теорията и математиката. – Напомни й Дейн. – А ако не бяха те в неоскверненото си състояние, вероятно нямаше да се намираме там, където сме в момента – с всичките луксозни магии, базирани на...

– Не мислиш ли, че ако хората от сянката Земя бяха тръгнали по нашия път, биха могли да изобретят всичко, което ние сме изобретили – само че по-рано и по-добро? За бога, не можем да спекулираме около това. Въпросът е, че решението е било взето, подкрепяме ги и ги насочваме вече близо две хиляди и петстотин години – и макар да не съм съвсем съгласна, никога не бих тръгнала да им разказвам... и да им правя чудеса.

– Някои го правят. – Майкъл въздъхна. – Само като чуя за нова проплакала статуя и ме стяга под лъжичката. Неговата... неговата ерес за малко не е съсипала всичко! Ако не беше Божият син, паралелното екстраполиране показва, че...

– Не можеш да не отбележиш, че същата тази ерес ги е накарала да изгорят, издавят и изколят повече вещици, магьосници и всякакви от този род, отколкото би могла и единадесета божа заповед!

– Да, и същата тази ерес, както я нарече, се е намесила дълбоко в собствения ни живот! – допълни Фред. – Ако не си забелязал, и ние

вярваме в нея. Иначе какво прави тази ясла тук и защо празнуваме Коледа?

– Това не означава, че е бил... божи син или... де да знам и аз! – Майкъл си взе курабийка. – Но е минало прекалено много време, за да спекулираме по въпроса. Кой би могъл да докаже, че под „непорочно зачатие“ не се е имало предвид, че някой негодник... или дори теург, за бога, не е изнасилвил нещастната му майчица – а всичко останало е обрасла с брада история? Тоест... Добре де, дори ако го приемем за истина, аз самият мога да повтора повечето от чудесата му, а какво остава за добре обучен теург! Онзиден минах върху една локва, защото таксито има неблагоприятното да спре точно в средата й...

– Все още не са се справили с проблема за хляба и рибите. – напомни му Марджи. – Макар че след десетина години може и да успеят. И възкресението на умрял е леко проблематично... не стават съвсем същите като им върнеш духа в тялото.

– Никой не твърди обаче, че Лазар е възкръснал какъвто си е бил. В апокрифните евангелия се споменава – Дейн също посегна към курабиите, – че после Христос е бил молен да му върне покоя отново... Пък и има ли доказателства, че хлябът и рибите не са били просто илюзия? Това е лесен фокус, а тълпата поне за известно време ще се чувства сита и...

– Все едно, не е трябвало да го убиват. Ако си беше умрял от естествена смърт, нямаше да повлияе толкова сериозно на хода на историята.

– Законът е бил такъв.

– Да, но, нали знаеш, направи някого мъченик за дадена кауза и тя веднага става популярна.

– Освен това, остава изчезването на тялото. Ако е възкръснал, все е трябвало да се яви на мястото, където е роден. Доколкото знам, това се е случвало с всички теурзи, които са си слагали магийка за възкресяване и...

Над главите им се разнесе трополене.

– Няма да отречеш и дядо Коледа само защото никой досега не го е виждал отблизо, нали? – кисело се обади Фред.

– Имам една-две идеи по въпроса. – Майкъл сви рамене. – Чудех се дали с новите автоматични, дистанционни шпионски системи...

– А, не. Не и в тази къща, момче. Ако си си наумил нещо подобно, гледай да го направиш по-далеч от тук! Не искам никога повече да не получа подарък!

– Или еленски тор – допълни Марджи, когато тропането по покрива

се повтори.

От коридора се разнесе тропот – този път на детски крачета. Триша се развика:

– Хайде на подаръците!

Достолепно, но все пак пръв, Фред излезе от библиотеката. Дейн го последва с пъргавина на десетгодишен.

– Знаеш ли, чудя се – каза Майкъл на прага.

– Да? – Марджи погледна косо към имела над вратата.

– Ами чудя се, ако е бил един от нашите, защо не можем да извикаме духа му. Искам да кажа, досега в института са призовали всички съмнителни личности – до един. Колкото и да е било трудно. А опитите за призоваване на неговия дух така и не са се увенчали с успех.

– Знаем ли! – Марджи безгрижно сви рамене. – Може пък да не е от нашите. Да има и някои други. Не си ли се питал за това? – Тя го прегърна и заглуши възраженията му с целувка.

КРАЙ

© Елена Павлова

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1006>]